

[Kjær Rasmussen.]

dringer, der er for en demokratisering. I øvrigt må jeg sige vedrørende hovedloven, at vores stilling naturligvis vil afhænge af den samlede reforms udseende.

Endelig med hensyn til pensionsforslaget må vi konstatere, at der er visse forbedringer i forhold til den gældende ordning. Jeg har allerede gjort opmærksom på vor noget kølige holdning til tjenestemandssystemet som sådant. Denne holdning kan derfor også føres over på pensionerne. Vi kan ikke rigtig se det rimelige i, at indtægten i de erhvervsaktive år skal være bestemmende for pensionshøjden. I forslaget er der ganske vist en paragraf om, at en lønindtægt, der overstiger et bestemt antal kroner, ikke kommer i betragtning ved pensionsberegningen. Tilsyneladende er der her lidt af en ventil, men vi kan vel også hurtigt blive enige om, at det kronebeløb, som indføres, vil blive ret så højt.

I afsnittet om ægtefællepension ser det ud til, at der er foretaget hæderlige ændringer i retning af at udstrække retten til pension efter en afdød tjenestemand til også at gælde en mandlig efterlevende ægtefælle. Endvidere må det anses for et fremskridt, at børnepensionen tillægges barnet som selvstændigt individ uden afsmitning fra den efterlevende ægtefælles stilling.

Med hensyn til pensionerne i øvrigt må det nævnes, at der måske vil opstå et problem for de 67—70-årige. I dag og også efter forslaget er det sådan, at den pligtige afgangsalder er 70 år, men om ikke så forfærdelig lang tid går vi over til den fulde folkepension for alle. Det vil medføre, at de ældre i den tid, hvor de går på højeste løn, også vil modtage et vist folkepensionsbeløb. Vi tror, det er vigtigt at finde udveje for, at de ældre ikke føler sig forpligtet eller måske rettere fristet til at give tjenesten de bedste af deres sidste år.

Til sidst: hele pensionslovforslaget må naturligvis vurderes ud fra sine forudsætninger, og det er vi naturligvis også ganske parat til at gøre. Men jeg må igen sige, at normerings- og klassificeringslovforslaget vil sætte også dette forslag mere i relief, og derfor vil vi som sagt ikke tage endelig stilling til noget af de to fremsatte lovforslag på nuværende tidspunkt.

Hanne Reintoft: Hovedformålet med dette tjenestemandsløvsforslag skal være at bane vej for en modernisering og smidiggørelse af tjenestemandssystemet — en nødvendighed, som der tilsyneladende er bred enighed om.

Alligevel må man nok konstatere, at dette formål kun i begrænset omfang er kommet til udtryk i lovforslaget, og det går som en klar tendens igennem det, at det specielt er problemerne om og smidiggørelsen af de højere tjenestemandstillinger, der er blevet gennembelyst. At være tjenestemand i de lavere grader bliver næppe så særlig meget anderledes end førhen.

Det fremgår af kommissionsbetænkningen, at der har været en del diskussion om, hvor megen forandring, hvor megen flytten om, man kan byde den enkelte tjenestemand. Det er rigtigt, at samfundets udvikling stiller krav om, at den offentlige administration bliver smidig og effektiv, og vi ved også alle, at alt for stive forflyttelsesregler kan gøre og har gjort tjenestemandssystemet noget vanskeligt at have med at gøre. Folk i statens tjeneste kan vel heller ikke forlange at være fredhelige med hensyn til at få anvist andet arbejde og andet tjenestested. På den anden side ved vi, at tjenestemænd særlig i de laveste lønningsklasser føler sig meget bundet af deres ansættelse, ikke mindst på grund af pensionen, og at de vanskeligt vil kunne gå ud på arbejdsmarkedet igen og føle sig tilfreds ved at skulle tilpasse sig dér. For den postfunktionær eller arbejdsmand i hær og flåde, der har bygget sit eget lille hus her i København og endelig sidder med en rimelig økonomi på grund af fornuftig husleje, kan en forflyttelse være en ulykke.

Jeg tror, det var de konservative, der talte så smukt i valgkampen, så man næsten havde tårer i øjnene, om, at man ikke kunne behandle folk som brikker. Men hvis man virkelig ønsker en smidiggørelse med hensyn til flytten rundt mellem forskellige egne i landet og forskellige former for passende beskæftigelse, må man også indrette stats-tjenesten sådan, at almindelige mennesker ikke slås ud af boligmangel, af tårnhøj husleje, af bortfald af ægtefælles beskæftigelsesmuligheder osv. Det sidste kan ikke mindst gøre sagen meget vanskelig for den kvindelige tjenestemand, der faktisk tit ikke